

"منصب" ریاست یه بخش کوچیک یا یه بخش متوسط یا یه بخش بزرگ و یا خیلی بزرگ نه، بلکه بزرگترین و والاترین و مهمترین منصب رو که "خلافت بر مسلمین" هست رو از آقامون "امیرالمومنین علی علیه السلام" گرفته بودن، اون هم با بدترین وضع که میشد... ولی مولامون هیچ بیانیه ی رسمی و غیر رسمی ای صادر نکردن! آسمون رو به زمین ندوختن و هیچ کاری نکردن، و زندگی عادی شون رو ادامه دادن، کشاورزی، کندن چاه، دادن مشاوره، آموختن علم به کسانی که از شون "سوال" داشتن، تربیت فرزندان، تربیت معدود شیعیان... چون مولا هیچ "حبّ جاه و مقام" نداشتن چرا که "قلب" مولامون چراگاه شیطان و شیاطین نبود که دست به شیطنت بزنن برای رسیدن به مقامی!

"کارآمدی و مفید" بودن ربطی به مقام و جایگاه نداره، "شیعه" همچون مولاش در هر جایگاه و مقامی که قرار گرفته باشه "بهترین" چاه آبدارچی چه رئیس جمهور! چه عضو شوراها ی عالی یا دانی! حالا به عصر خودمون نگاه کنید که چقدر برای یک منصب چند ساله ی اعتباری! اول سینه چاک میکن بعد خودشون رو هم چاک چاک میکن

مرحوم آقای هاشمی که سه سال آخر رییس جمهوریش خیلی تلاش غیر مستقیم کرد بنده خدا ریاست جمهوری رو "مادام العمر" کنه! وزیر کشورش و وزیر فرهنگش و چندتن از "امام جمعه ها" تو خطبه ها حتی عنوان کردن، ولی نشد چون مملکت "صاحب" داره... محمد خاتمی که هدفش و تمام تلاش خودش و نوچه هاش رفتن از نهاد ریاست جمهوری به نهاد رهبری بود! که زکی! مملکت هم "صاحب" داشت هم "یاران قدر قدرت". احمدی نژاد که دیگه خودش رو فرستاده ی امام عصر میدونست استغفرالله...

حسن فریدون روحانی فارغ التحصیل حوزه نه! بلکه انگلستان هم که دیدید چطور چاک چاک شد وقتی رد صلاحیت شد...

دوستان جایگاه و مقام "پست ترین" انسانها هستند، پست ترین ها یعنی کسانی که علی رغم ادعاشون "ناکارآمدن"